Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1889. 38te Aargang.

Tale

holdt af Apostel Georg Q. Cannon, den 24. Februar 1889, i Tabernaklet i Saltsøstaden.

Idet jeg denne Eftermiddag agter at tale til Eder, mine Brødre og Søstre, saa føler jeg det nødvendigt, at bede Eder om at skjænke mig Eders Tro og Forbøn. Det er nu over fire Aar siden jeg havde den Glæde, at tale til en Forsamling i dette Tabernakel. Tanken om at skulle tale til Eder i Dag har bragt mig til at skjælve af Frygt for mig selv; thi jeg veed af Erfaring hvor vanskeligt det er at beherske sine Sindsbevægelser, under saadanne Omstændigheder. Jeg er dog kommen her, med det Haab og den Fortrøstning til Gud, at hans Aand maa komme mig til Hjælp, og give mig baade Tanker og Ord, som ville udtrykke Herrens Villie.

Jeg vil ikke forsøge at skildre de Følelser, som for nærværende besjæle mig. Jeg har, i de sidste Par Dage, følt mig som en overordentlig lykkelig Mand, og det forekommer mig, som om denne var een af mine lykkeligste Levedage; thi jeg føler en overordentlig stor Glæde over Guds Godhed og de Velsignelser, som han har tildelt os, som et Folk. Jeg er fuld af Haab og Fortrøstning til Gud. Jeg er ikke i en nedtrykt Sindsstemning, og der hviler ingen Tungsindighed eller Bekymring paa mit Hjærte eller mit Sind.

Da jeg i lang Tid ikke har haft Anledning til at omgaaes de Hellige, som i forrige Tider, saa kjender jeg ikke nu deres Følelser i Almindelighed. Jeg maa derfor lade mig nøje med den Underretning, som jeg har faaet af mine Brødre, der have nydt mere Frihed, end jeg har, og tillige ved hvad Aandens Vidnesbyrd tilsiger mig, men, saavidt det angaar mine egne Følelser, saa anser jeg denne, for een af de lykkeligste Dage, som Zion har oplevet i de sidste otte og halvtredsinds-

tyve Aar; ikke fordi, at jeg er her og heller ikke fordi at Præsident Woodruff er i vor Midte, men paa Grund af de Fremskridt, som dette store Værk har gjort og for den Stilling, som det nu indtager paa Jorden,

Angaaende dette Punkt er der maaske nok Nogle, som ikke dele denne Anskuelse med mig. Jeg veed at der blandt dem, som ikke ere Sidste-Dages Hellige, findes Adskillige, som tro, at „Mormonismen", som de kalde det er ved at gaa tilgrunde, og der findes, maaske ogsaa Nogle i Kirken, hvis Tro er blevet svækket ved den senere Tids Begivenheder, saa vel som ved Udsigterne i Fremtiden, saaledes som de vise sig fra det naturlige Synspunkt, men, under mine Betragtninger og Bestræbelser efter at lære at kjende og forstaa Guds Hensigter, saa er jeg dog ikke deraf bleven paavirket af den ringeste Frygt eller Mismod i saa Henseende. Jeg har bedet Herren om, at hvis det var hans Villie at vi skulde sørge og være bekymrede, naar vi vare stedte i stor Nød, og Ulykker truede os, at jeg saa maatte faa saadanne Følelser, men, indtil denne Dag har ingen saadanne Indtryk paakommet mig.

Tanker af den Beskaffenhed have ikke uroliget mig. Jeg venter at komme til at gjennemgaa Prøver og mødes med Vanskeligheder, Lidelser og Forfølgelse; Forfølgelser som vil være af stor Betydning for Nogle af os, hvad dette Liv angaar. Det har kostet Blod før og det vil maaske endnu koste Nogle af Guds Folk Livet, men det er Noget, som vi ere blevne lærte, at være forberedt paa fra Begyndelsen. Da jeg var bleven gammel nok, til at forstaa dettte Værks Betydning, saa vel som Beskaffenheden af den Modstand, som det vilde møde heri Verden, idet jeg saa tilbage til den morderiske Kamp, som Satan havde ført imod samme i forrige Dage, og som jeg ikke kunde tvivle paa at han jo ogsaa vilde føre i denne Tid, saa gjorde jeg Regning paa at være trofast under alt dette, og dersom jeg udholdt og derved opnaaede at erholde den Krone og Herlighed, som Gud har lovet dem, som vise sig trofaste til Kristi Sag, — dersom jeg blev standhaftig og opnaaede denne store Herlighed, selv om det skulde koste Alt, hvad der var mig kjært og dyrebart paa Jorden, ja endog Livet, saa burde jeg være tilfreds og være beredt paa Følgerne af denne min Beslutning.

Det er gaaet mig langt bedre, siden jeg sluttede mig til dette Værk, saa vidt som det hidindtil er skredet fremad, end jeg den Gang turde gjøre mig Haab om. Jeg har nydt mere Glæde, det vil sige hvad dette Liv angaar; jeg har faaet mere Formue, mere Næringsmidler, mere Ro, mere Hvile og færre Lidelser, mindre Besværligheder, døjet mindre Ondt og Forfølgelse hvad mig selv angaar, end jeg ventede den Gang.

Dette store Værk er grundlagt af Gud vor evige Fader og — hør det, I Sidste-Dages Hellige og alle Jordens Ender — det er bestemt til at opfylde hele Verden. Det er det Værk, som Profeterne talte om, det Værk som de have omtalt og skildret i de herligste Udtryk. De hellige Profeters Udsagn om dette Værk ere de mest oplivende, som findes i Bibelen. Hermed mener jeg de sidste Dages store Værk. Skjønt det i Begyndelsen er ringe og ubetydeligt, uden Indflydelse eller verdslige Fordele, saa er det ikke destomindre et Værk, som vil vedblive at voxe, det vil bestandig udvides og sprede sig fra Pol til Pol; dets Indflydelse vil blive følt i alle Lande paa Jorden, fordi vor Fader i Himlen har lagt dets Grundvold.

Vil dette ike blot ved dødelige Menneskers Virksomhed eller de sædvanlige Midler, som ere stillede til vor Raadighed? Nej! visselig nej! Vi ere blevne lærte i Erfaringens Skole, at med vor egen Styrke kunne vi kun udrette Lidt. Vi finde, at der tidt og ofte indtræffer Omstændigheder, som lægge Beslag paa al vor menneskelige Visdom; som bringer os til at studse og grunde paa hvad vi skulle gribe til; hvad der nu maa gjøres og hvilke Skridt, der næst maa foretages, for at modarbejde denne eller hin Prøvelse eller vanskelige Omstændighed; hvorledes vi skulle undgaa denne truende Fare eller slippe over hin tilsyneladende uovervindelige Hindring, der optaarner sig foran os, ligesom en høj Mur? Ere vi ikke gjennemtrængte af saadanne Følelser? Jeg, for min Del, maa tilstaa, at jeg fra Tid til Anden, har været tvivlraadig og ude af Stand til at se hvad der var at gjøre, seet fra et rent menneskeligt Synspunkt, hvorledes vi skulde undgaa de Farer, som truede os og omgav os paa alle Sider, og som der ikke syntes at findes nogen mulig Udvej til at slippe fra. Det er under saadanne Omstændigheder, at Folk, som betragte dette Værk, og ikke erkjende det for at være Guds Gjerning, udraabe, at „Mormonismen" har faaet Dødsstødet og at det sikkert snart vil være forbi med den.

Det er let nok at forstaa Aarsagen til dette, men for at forstaa dette Værk, maa man se det med Troens Øje. Det Menneske, som betragter det for at forstaa det rigtigt, maa have nogen Indsigt og Kjendskab til den Magt, som grundlagde det og som endnu ledsager og understøtter det. Naar Menneskene ikke betragte det i dette Lys, saa ville de naturligvis anse dette Værk ligesom ethvert andet System, der er blevet opfundet og indført af Menneskene, men der er endnu ikke indtruffet en Tid, siden Herren lagde Grundvolden til denne Kirke og indtil denne Dag, at Gud har forladt sine Tjenere, naar de vare stedte i Nød, naar de vare under stor Trængsel eller naar de vare i Fare, uden at han, ved sin Aand, tilkjendegav dem hvad de skulde gjøre og viste dem det næste Skridt, som de skulde tage, naar der opstilledes tilsyneladende uovervindelige Hindringer for dem, og det syntes, som om det absolut maatte standse Værkets videre Fremgang. Det har vist sig, at eftersom vi kom disse Hindringer nærmere, saa forsvandt de. De bleve ryddede af Vejen og det blev tydeligt vist os, hvorledes dette Værk vilde gaa fremad og Guds Folk fortsætte deres Gjerning.

Takket været Herren for dette; thi ham tilkommer Æren. Det er ikke formedelst menneskelige Bestræbelser; det er ikke formedelst menneskelig Visdom; det er ikke ved menneskelig Kløgt; det er ikke ved menneskelig Kraft, at dette Værk er skredet fremad hele Tiden, indtil det har naaet sit nuværende Standpunkt; thi dersom det havde været Tilfælde, saa vilde vor Stilling have været meget beklagelsesværdig og vi vilde have befundet os under de ugunstigste Omstændigheder. Hvad skulde vi have gjort og hvad skulle vi gjøre nu, dersom vi vare stillede under saadanne Omstændigheder, om ikke Gud var med os og han ikke stod os bi, om han ikke ledede os i ethvert Skridt, som dette Værk gjør fremad, hvad vilde der saa blive af os? — Tusinder i dette Land vilde maaske lægge sig hen for at dø; de vilde have opgivet alt Haab og mistet al deres Livsglæde, og kun ventet sig uundgaaelig Tilintetgjørelse.

Mine Brødre og Søstre, jeg taler i Dag til Eder, jeg ønsker at mit Vid-

nesbyrd skal opmuntre Eder forsaavidt som Aanden vil lade mig opmuntre, indgyde Haab og opløfte dem, som ere nedtrykte i Sindet, som sørge og føle tungsindige — dem som sige ved sig selv: „har Gud forladt eller forglemt os“? — Jeg ønsker at henvende mig til dem og bære mit Vidnesbyrd om, at Gud regjerer endnu i Himmelen; at han endnu er os nær; at hans Aabenbarelser endnu vejlede os; at han endnu giver os Kundskab; at han endnu fylder os med sin Helligaand, ligesaa meget som han nogensinde har gjort, siden Kirken blev organiseret.

Dette Værk var ikke afhængig af Josef Smith. Jeg mindes endnu den Gang han blev tagen fra os, skjønt jeg da kun var en Dreng. Alt Haab syntes at være borte. Vi havde troet, at han vilde have levet og ledet dette Folk indtil Jesus vilde komme. Hvad vilde der blive af Folket og til hvem skulle vi henvende os for at erholde Herrens Ord? spurgte vi den Gang hverandre. Profeten, Seeren og Aabenbaren — den Guds Mand, som havde seet Gud, Faderen og Sønnen; som havde haft Engle til at betjene sig; til hvem det evige Evangelium var blevet gjengivet i dets oprindelige Renhed og Kraft tillige med det hellige Præstedømme, hvorved Menneskene have erholdt Myndighed til at udføre Ordinantserne i Guds Navn — denne Mand, saa velsignet, saa begavet, saa benaadet af Gud, blev os berøvet ved grusomme Morderes Hænder, og til hvem skulde vi nu søge hen for at erholde Raad og Vejledning? Hvem, tænkte vi, var der blandt alle Israels Ældster, som kunde træde frem og overtage Ledelsen af Guds Folk? — — Jeg mindes endnu, hvorledes de Ældste drøftede dette Spørgsmaal i Trykkeriet, hvor jeg den Gang arbejdede som Dreng. Der syntes ikke at være een Mand, blandt de Hellige eller blandt de Ældste, saa fremragende i Karakter og Indflydelse, at Alle kunde enes om, at han maatte være den Rette.

Men da Tiden kom, at de Hellige forsamlede sig, (efterat de Tolv vare vendte tilbage), saa blev det tydeligt tilkjendegivet alt Israel, at der var en Mand, som Gud havde udvalgt; en Mand, som besad Præstedømmets Myndighed og Kraft i tilstrækkelig Grad til at lede Folket. Guds Røst blev hørt, udtalt med menneskelige Læber, og Guds Aand bar paa samme Tid et kraftigt Vidnesbyrd til Alle, som vare nærværende ved denne Lejlighed, om at han var den rette Mand. Det var nødvendigt, at Folket i denne deres Prøvelses Stund, som de øjensynligt vare saa lidt forberedt paa — en Tid, da der existerede saa mange delte Meninger angaaende Præstedømmet og Præstedømmets Rettigheder — at Gud ved denne Lejlighed, paa en særegen Maade, skulde tilkjendegive sin Villie og Magt, og udpege den Mand som han vilde bruge, saa at der ikke længere skulde herske Uvished og Uenighed blandt de Hellige desangaaende.

Denne Mand ledte Israel med samme Kraft, samme Myndighed, samme Gaver og med ligesaa stor Visdom, som var saa ejendommelig hos Profeten Josef. Han førte Folket igjennem mange prøvende og vanskelige Omstændigheder, meget indviklede Scener. Han førte dem over Sletterne til dette Land og udpegede Stedet, samt profeterede om dette Lands Fremtid, for at opmuntre dem, og hvad han forudsagde er gaaet i Opfyldelse fra den Dag til nu.

Da Præsident Young døde, efterat have opnaaet en høj Alder, og han havde ledet Guds Folk med saa meget

Held og med saa mange Beviser paa Guds Velbehag, saa oprejste Gud en Anden; og da denne døde, saa oprejste han atter en Anden. Præsident Woodruff er nu hos os; en Mand moden i Erfarenhed; som har staaet i virksom Forbindelse med dette Værks Fremgang fra dets Begyndelse og til nærværende Tid og som kjender det fra Grunden — det vil sige, saa vidt som et Menneske kan lære at forstaa det her i Livet. — Gud har forundt os at faa beholde ham og saa nyde Godt af hans Raad og Vejledning, saa at han kan tilkjendegive os Guds Villie og undervise os som et Folk; at han kan virke i Forening med sine Medtjenere og give dem Guds Ord og Raad fra Tid til Anden. Saaledes vil det vedblive at gaa, ligemeget hvem der dør eller hvad der møder dette Guds Værk. Gud vil bevare det; han vil endog styre det saa, at Synd, Ulykke, Besværligheder og Modgang vil fremme det; han vil mage det saa, at Alt vil tjene hans Folk til Gode og hans eget Navn til Ære.

Det bør være os en stor Trøst, under vore Prøvelser, ved Nat eller Dag, at vide, at dette er Tilfældet. Jeg bærer i Dag mit Vidnesbyrd om, at Gud er med sit Folk; at Gud er med dette Værk; at Gud vil skjænke Zion en stor og herlig Sejr, men vi maa gjennemgaa Prøver, Sorg og Gjenvordigheder af forskjellige Slags. Vi maa prøves, lutres og renses. Det som hænger ved os, af den syndige Natur, maa nødvendigvis renses og frastilles os gjennem Lidelser. Om Jesus maatte lære af det han led, kunne vi saa vente os Andet? Kunne vi vente, at vor Vej skulde være aldeles fri for Besværligheder, naar han, Kongers Konge, Himlens og Jordens Gud, maatte lide Gjenvordigheder og Sorg og opnaaede Fuldkommenhed gjennem Lidelser? — Det vilde være en højst urimelig Forventning, hos nogen af Jesu Efterfølgere, at tro eller formode, at han eller hun skulde kunne undgaa Prøvelser og Lidelser, naar man tager i Betragtning hvad Menneskeslægtens Frelser maatte gjennemgaa.

Mine Brødre og Søstre! Gud vil mage det saa, at Alt, hvad der staar i Forbindelse med dette Værk vil komme til at forfremme hans Hensigter. Jeg er maaske hundrede Gange bleven spurgt af mine Brødre (hvoraf Nogle ere i Fængsel): „Broder Georg Q. naar tænker De, at denne Forfølgelse vil høre op? hvorlænge vil dette vedvare? ville vi blive sønderknuste og tilintetgjorte af denne Forfølgelse?" Mit Svar har altid været: „Nej — naar vi en Gang blive færdige med denne Prøve, som visseligen vil faa Ende; naar de tunge Skyer, som nu formørke Luften, lignelsesvis talt, og som gjør, at Omstændighederne synes haabløse for os, naar de ere borte, da skulle vi nyde mere Fred, vi skulle have mere Fremgang og have mere Indflydelse, end vi nogensinde tidligere have haft. Saa vist, som vi nu lever, vil dette ske.

De Sidste-Dages Hellige have udvist saadanne Egenskaber, under disse Forfølgelser, at de endnu ville aftvinge tænkende Mennesker overalt i Verden Beundring for os som et Folk. Tænk ikke, at disse prøvende Omstændigheder, som I nu ere underkastede, ville være forgjæves. Ingen Sag, af nogen Betydenhed, vandt nogensinde Indflydelse i Verden, uden ved store Opofrelser fra deres Side, som tilhørte og forsvarede den.

Dette har stedse været Tilfældet og vil vedblive at være det. Gjennem disse Forfølgelser faa vi Anledning til

at fremvise Egenskaber, som endnu vil bringe Verden til at beundre os. Den Uretfærdighed, Undertrykkelse og Vold, som vi maa udholde nu for Tiden, kjender man kun lidt til udenfor vore egne Grændser. Men vi føle det i høj Grad; vi kjende altfor godt til det, og mangen svag Kvinde saa vel som mangt et Barn, har maattet føle dette paa en frygtelig Maade og med ubeskrivelig Sjæleangst. Ingen Pen er i Stand til at skildre hvad de Sidste-Dages Hellige have maattet gjennemgaa i de sidste fire Aar og ingen Tunge kan fortælle det. Men, det er optegnet i det Høje, og den Tid vil komme, da Menneskene ville komme til en fuld Forstaaelse om det Hele. For Nærværende ere disse Lidelser kun kjendt blandt os selv, og det er saare Lidt som kommer ud i Verden; men det vil blive bragt frem i Lyset; det vil blive forkyndt fra Hustagene og det vil blive et virksomt Middel til at bortrydde de Fordomme, som nu existere imod de Sidste-Dages Hellige og opvække Interesse og Medfølelse for et Folk, som med saa stor Taalmodighed og uden Knurren, har udholdt og fundet sig i saadanne Voldshandlinger, som vi, som et Folk have maattet taale.

Jeg har ikke saa meget beklaget vore Brødre, under disse Omstændigheder, som deres Familier; thi, at gaa i Fængsel er en Fornøjelse i Sammenligning med hvad de maa lide. Naar en Mand gaar i Fængsel, saa faar han baade at spise og at drikke, og der er ikke noget særdeles Slemt forbundet med det, naar man er belavet paa det. Jeg taler dette af Erfaring. Jeg følte mig saa lykkelig, da jeg gik derind, som nogen Mand vel kunde føle, og jeg følte virkelig glad for at komme i Fængsel. Det vil maaske synes noget besynderligt, men det var begrundet paa de særegne Omstændigheder, hvorunder jeg befandt mig. Jeg var blevet arresteret. Mine Brødre bad mig om, at jeg ikke maatte overgive mig og næsten forbød mig at gjøre det. Jeg føjede mig efter dem, men følte alligevel, at det paahvilede mig som en Pligt mod dette Folk, mod Gud, mine Brødre og Søstre og tillige mod dette Værk i det Hele taget, at jeg sent eller tidligt skulde overgive mig og svare paa de Anklager, som vare rejste imod mig, og da jeg derfor fik Anledning til at gjøre det og til at gaa i Fængsel, saa gjorde jeg det med Glæde. Jeg følte, at det vilde være bedre for Brødrene, som allerede vare i Fængsel, saa vel som for dem, der siden vilde blive fængslede, om jeg gik derind, og jeg kan denne Dag bevidne Eder, at det virkelig ogsaa var det Bedste. Jeg er nu glad for det, men, det Eneste, der gjorde det lidt kedeligt for mig derinde, hvad Fængslet angaar, var mit Ønske om at den Dag maatte komme, da jeg kunde faa nyde den Glæde, som jeg nu nyder, nemlig at udføre mit Kald blandt de Sidste-Dages Hellige.

Jeg følte mig ikke et Øjeblik ulykkelig i Fængslet. Det forekommer mig, at være ganske let at udholde, for dem, som belave sig paa det; men der kan ikke siges det Samme om Kvinderne og Børnene. Det er dem, som maa lide mest under disse Forfølgelser og ikke Mændene. For Kvinderne og Børnene har jeg følt stor Deltagelse. Jeg har været paavirket af den inderligste Deltagelse for dem, ja jeg kunde godt kalde det Beundring for mine Søstre, under disse Prøver. De have staaet sig heltemodigen; de have vist sig trofaste og standhaftige under disse prøvende Omstændigheder og fremstillet

deres Kjøns Karakter paa en Maade, som aldrig før er skeet i denne Slægt. Mændene have undertiden gjort baade dette og hint i deres svage Øjeblikke, men, til Kvindernes Ros være det sagt, at jeg ikke kan erindre et eneste Tilfælde, hvor de unddrog sig for at møde den Skjæbne, som truede dem, og de gjorde det uden Frygt, men med Tillid til Gud og en urokkelig Tro paa de Principers Rigtighed, som de havde annammet. Der findes muligvis Nogle, som ikke havde gjort dette, men jeg er ikke blevet underrettet om deres Navne. Jeg har hørt Hundreder af Tilfælde omtale, hvor de havde baaret deres Lidelser med Taalmodighed; hvor de have udvist deres Standhaftighed og Karakterstyrke paa en Maade, som næsten gjør os, der kaldes det stærkere Kjøn, til Skamme. Jeg er taknemmelig mod dem for dette, meget taknemmelig, og, som jeg allerede før har bemærket, det er dem, som fornemmelig have maattet lide under disse Forfølgelser.

Disse Virkninger have vist sig hvorsomhelst min Opmærksomhed har naaet. Mændene elskede ikke deres Familier med saa stor en Kjærlighed før disse Forfølgelser begyndte, som de have gjort siden. Kvinderne elskede ikke hverandre saa meget for; Hustruerne elskede aldrig deres Mænd saa højt og Børn elskede aldrig deres Forældre saa meget som de have gjort siden disse Forfølgelser begyndte; det har jeg lagt Mærke til og erfaret. De have bevirket at vi ere blevne mere inderligt forenede og bragt os til at føle mere som Et imellem os selv indbyrdes, det har forenet os mere end noget Andet har været i Stand til at forene os, som jeg har seet virke paa dette Folk.

Skjønt jeg har talt om de Lidelser, Prøver og Forfølgelser, som vi have maattet gjennemgaa under disse prøvende Omstændigheder, saa er der dog een Sandhed, som nu er bevist og kan siges om de Sidste-Dages Hellige, og det er, at trods alle deres Gjenvordigheder, saa ere de dog det lykkeligste Folk paa Jorden. Jeg tror ikke, at der findes saa megen alsidig Tilfredshed i noget andet Samfund, selv om de end ere nok saa gunstigt stillede, som de Sidste-Dages Hellige nyde her. Aarsagen til dette er, at naar de søge Trøst hos Herren under deres Prøver, naar de ere i Forlegenhed, naar de ikke vide hvad de skulde gribe til, saa bønhører han dem og skjænker dem Glæde i deres Hjærter. Deres Ansigt burde altid udvise Tilfredshed og de burde føle sig som et overordentlig lykkeligt Folk, hvilket jeg ogsaa tror, at næsten Alle gjør. Vi have al god Grund til at være taknemmelige. Hvor ville vi, anden Steds paa Jorden, finde en saadan Enighed og Kjærlighed, som der findes blandt dette Folk?

Findes der Fejl hos os? — Ja, ikke saa faa, men selv de, som ere imod os, bære Vidnesbyrd om vor Enighed. Det er ikke mange Dage siden jeg læste et Vidnesbyrd om at vi havde den fuldkomneste og bedste Organisation og at vi vare det bedst organiserede Folk paa hele Jorden. Det samme Vidnesbyrd har jeg selv hørt mange Gange, og det af Mænd, som ikke vare af vor Tro. Jeg mindes saaledes et meget fremragende Kongresmedlem, som var een af vore ivrigste Modstandere, men som havde sat sig i Besiddelse af en Del Kundskab om vore Forholde; ved en vis Lejlighed sagde han til mig: „Hr. Cannon, De har den fuldkomneste Organisation, som findes paa Jorden. Hvorledes erholdt De den?" Han ønskede at vide, hvem der egentlig havde stiftet og indført den. Han vilde naturligvis ikke tro,

hvad jeg fortalte ham desangaaende — hvad jeg tænkte og hvad jeg vidste. Jeg spurgte ham om, hvorfor ikke nogen af de mange dygtige, talentfulde og lærde Mænd i Verden gik hen og organiserede Foreninger, der kunde maale sig med vor i Styrke og storartede Resultater, naar de troede, at dette Værk ikke var af Gud, eller at Gud aldeles intet havde haft at gjøre med vor Organisation. Vi vide med Vished, at vi erholdt denne Organisation fra Herren, og at han vil vedligeholde og udvide den. (Fortsættes S. 219.)

Den 15de April 1889.

Den lille Kæmpe.

Vore Modstandere have ofte med Haan udtalt sig om „Mormonismen"s ubetydelige Stilling og Indflydelse i Verden, saaledes som den ses fra et almindeligt verdsligt Synspunkt, og man har paapeget de Helliges ringe Antal og fortrykte Omstændigheder, især i denne Tid, da de forenede Staters lovgivende Magt i Kongressen har taget Bestemmelser med det Formaal at tilintetgjøre den lille sejglivede Kæmpe; thi saaledes maa man absolut betragte den efter en saa haardnakket Kamp, som nu har varet i mere end et halvt Aar, hundrede. Kampen begyndte nemlig den samme Dag, som Josef Smith bragte de hellige Optegnelser, (som han senere oversatte og gav til Verden, under Titelen „Mormons Bog",) fra Højen Cumorah til sin Faders Hus, idet to Skurke lurede paa ham fra et Baghold og een af dem tildelte ham et voldsomt Slag med en Knippel i den Hensigt at berøve ham den kostbare Skat. Siden den Tid har der ikke været sluttet Fred mellem Verdens gamle Religionsbekjendere og denne den nyere Tids upopulære, men kraftige Affødning. At „Mormonismen" vilde møde Modstand i de europæiske Statssamfund, om den havde været plantet der først, kunde man nok have forudseet, eftersom Religionen der, for det Meste bestemmes ved Lov, eller i alle Fald ved lang Sædvane, men at den skulde møde den stærkeste Modstand i det fri Amerika og det fra den Tid, da den endnu kun talte en Snes Medlemmer, er et Særsyn, som Verdens lærdeste og mest dybttænkende Granskere endnu ikke have været i Stand til at opfatte eller forklare tilfredsstillende.

Mærkværdig som Mormonismens Fortid visselig er, saa vil dens Fremtid dog blive endnu mere mærkværdig; men her møder man naturligvis kun et foragteligt Smil eller et medynksomt Træk paa Skulderen hos den intettroende Verdensmand. „Mormonismen" — denne den mest foragtede Sekt i Verden vente sig en stor Fremtid? — Man anser det næppe værd at skjænke dette, de trofaste Helliges Haab, blot en flygtig Tanke, endsige nogen nærmere Overvejelse, og dog har det intet Umuligt ved sig, da Historien opviser mange store Begivenheder, som det paa en vis Tid, (da disse Begivenheder bleve forudforkyndte), maatte anses som en Umulighed at kunde indtræffe. For den, som er bekjendt med Verdens-Historien, behove vi kun at hentyde til Babylons Glansperiode og spørge, hvad er der bleven af al dens Magt og Her-

lighed? — Hvor findes endog det ringeste Spor af hin verdensbeherskende Nation? — Som denne er sporløst forsvunden, saaledes er det ogsaa gaaet, med andre mægtige Nationer, som i sin Tid syntes uovervindelige, skjønt de alle havde en ganske ringe Begyndelse. Som det er gaaet med Folk og Riger, saaledes er det ogsaa gaaet med Menneskenes Begreber, Anskuelser og Principer, i Henseende til Politik og Religion. Kristendommen begyndte med Barnet i Bethlehem. Den fæstede Rod paa Calvari, da man troede, at den var tilintetgjort, og i mindre end tre Hundrede Aar efter Vandringen til Golgatha, beklædte den den romerske Kejsertrone og foreskrev den da bekjendte Verden sine Love. Korset, som en Gang var Tegnet paa den dybeste Skjændsel, pryder nu Kejseres og Kongers Bryst og hæves højt mod Himlen, som et Tegn paa, at man, i det mindste af Navn, bekjender sig at være den foragtede Nazaræers Disciple og har bygget saadanne prægtige Templer til hans Ære.

Der er derfor hverken Usandsynlighed eller Umulighed for at noget Saadant kan gjentage sig. Den Kjendsgjerning, at Mormonismen, trods sin tilsyneladende ubetydelige politiske Indflydelse, dog har været af tilstrækkelig Betydning til at paadrage sig de mægtigste Nationers Opmærksomhed og Had og til at lægge Beslag paa Diplomaters og Statsmænds Forhandlinger og Raadslagninger i mange Aar, medens uretfærdige Love og Dommere have gjort Alt for at berøve den lille forhadte, men sejglivede Kæmpe Livet, saa voxer han dog bestandig og vinder baade i Styrke og Erfarenhed, fordi — Gud er med ham.

Som Barnet i Bethlehem blev efterstræbt paa Livet af Kong Herodes, fordi denne frygtede for den kommende Verdens Konge, saaledes er ogsaa Mormonismen, eller dens Bekjendere, bleven efterstræbt fra dens første Fremkomst paa denne vor egen Tids Skueplads. Fra en tyndt befolket Skovegn i Staten Ny York, har den ikke alene vedligeholdt sin Tilværelse, under uophørlig Modstand og Forfølgelse, men den har udbredt sig til næsten alle Verdensegne og indtager ikke blot sin Stilling som et religiøst Samfund, men betragtes endnu mere som en politisk-social Samfundsorden, der indgyder selv den 65 Milioner stærke amerikanske Nation Bekymringer. Det fattige Jesusbarn i Bethlehem gjorde ogsaa Kong Herodes forskrækket og bragte ham til at tage de grusomste Forholdsregler for at rydde den lille Verdenskonge af Vejen. Da Frelseren omsider blev fremstillet for sine Bødler, der sad paa Dommersædet, fremkom denne Frygt atter i den tydeligste Form, idet han blev anklaget, dømt og korsfæstet som Jødernes foregivne Konge.

Hvad er Aarsagen til denne Frygt for et tilsyneladende saa ubetydeligt Samfund? — Vi svare: den samme Aarsag, som bragte Herodes til at efterstræbe Jesus, medens han endnu var et lille Barn. En ukjendt fjendtlig Indflydelse indgyder Menneskene denne Frygt for den kommende Storhed, der ligger skjult i den spæde Spire, som de søge at tilintetgjøre. Denne ukjendte Indflydelse er Mørkets Magter, under Ledelse af Erkeoprøreren Lucifer, som ogsaa kaldes Satan. Denne ondskabsfulde Magt, kjender i den lille Kæmpe, sin frygtelige Modstander og endelige Overvinder, og tager derfor sine Forholdsregler, for om muligt at tilintetgjøre ham inden han har naaet sin fulde Væxt og Styrke.

Mormonismen er intet ringere end Jesu Kristi sande Evangelium, „som er en Guds Kraft til Salighed for hver den, som tror". — Den er bestemt paa

at frembringe de største religiøse, sociale saa vel som politiske Omvæltninger i Verden, ligesom den forhadte nazaræiske Sekt gjorde for sytten Hundrede Aar siden. Den er bestemt, som Forloberen for Milleniet eller den tusindaarige Fredsperiode, som snart skal begynde paa Jorden; da Jesus skal være virkelig Konge over Konger og hans himmelske Love finde almindelig Anerkjendelse blandt Menneskene, „thi se Dagen kommer, som brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige, og Enhver som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal opbrænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som skal ikke lade dem Rod eller Gren; men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger, og I skulle gaa ud, og tage til som fede Kalve, og I skulle undertræde de Ugudelige, thi de skulle vorde Aske under Eders Fødders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth." Mal. 4, 1.

Det er Bevidstheden om denne og mange andre lignende Profetiers Opfyldelse, der indgyder de ugudelige Mennesker Frygt, men den giver de Hellige Haab og Tillid. Det er det som gjør den lille Kæmpe — Mormonismen — stærk og udholdende, og som vil tilsidst bringe Sejren til de nu undertrykte, foragtede og forfulgte Sidste-Dages Hellige, ligesom dette samme Haab styrkede de forrige Tiders Hellige under deres haarde Provelser.

„Frygt derfor ikke, Du lille Flok, thi det har behaget Faderen at give Eder Riget." C.

Tale

holdt af Apostel Georg Q. Cannon, den 24. Februar 1889, i Tabernaklet i Saltsøstaden.

(Fortsat fra Side 216.)

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, som jeg ønsker, at I Alle skulle lægge Mærke til, dersom I ikke allerede har gjort det, nemlig, at ingen Mand, som har stridt imod dette Værk, har haft Held med sig. I behøve blot at tænke Eder tilbage og betragte de forbigangne Tider i dette Territorium, og dersom I have læst dette Folks Historie, spørg saa Eder selv: hvor ere de Mænd, som en Gang nød Anseelse blandt deres Medmennesker og som siden have haft Held med sig og gjort Fremskridt, saa at de have kunnet efterlade sig et hæderligt Navn og Berømmelse, efterat de have stridt imod dette Værk? Dersom deres Fremtids Sol nogensinde viste sig lys og straalende, saa er den visselig siden gaaet ned i Dunkelhed og Mørke. Dette har været Tilfælde med nogle af de forenede Staters Præsidenter, Dommere, Senatorer, Kongresmedlemmer saa vel som Snese af Andre, som vi have haft her i Territoriet. Hvad er der bleven af dem? — Hvor findes den Mand, som I kunne pege hen til og sige: „Se paa den Mand og det Held han har haft med sig; følg hans Exempel og opnaa det Samme, som han har opnaaet ved

at forfølge og stride imod de Sidste-Dages Hellige og det Værk, som I kalde Guds Værk?" Findes der nogen saadan Mand iblandt os? Regn dem op fra Begyndelsen og se til Dommerne Brochus, Day og Brandenbury, der kom her og vare de Første, der satte sig for, at modarbejde dette Værk. Jeg har lagt nøje Mærke til dem. Jeg har været godt bekjendt med dem. Blandt de Mænd af denne Slags, som jeg har kjendt i Kongressen eller udenfor Kongressen, Mænd, som have haft Embeder i dette Territorium saa vel som udenfor dette Territorium er der ikke Een, som jeg kjender, hvis Exempel jeg vilde synes om at følge eller hvis Skjæbne jeg vilde dele. Dersom det blev sagt til mig: „Se her, følg i denne Mands Fodspor og Du skal faa den samme Løn, som han har faaet for hvad han har gjort", saa vilde der intet Tillokkende være ved et saadant Tilbud.

Saaledes vil det gaa indtil Enden. „Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staar op imod dig i Dommen, skal du fordømme." Dette er Herrens Ord, som blev udtalt for flere Tusinde Aar siden, angaaende hans Værk i de sidste Dage, og det vil gaa i Opfyldelse i Fremtiden.

Disse ere nogle af de Fordele som vi nyde; de ere Velsignelser, som Gud har skjænket os, nemlig at have Fremgang, at blive befriet, at blive styrket, at være forenede og nyde hverandres indbyrdes Kjærlighed. Jeg maa sige, at medens jeg betragter Eders Ansigter denne Eftermiddag, er det vanskeligt for mig at beherske mine Fo lelser. Hvad er dog i Grunden Fængsel? — Hvad ere vore Prøver, Lidelser og Besværligheder? — Hvad er det Hele? — Hvorledes burde man se paa denne, naar man har et saadant Folks Hengivenhed og Tillid? — Hvor er den Mand, som vilde være bange for at møde Prøvelser, ja selv Døden, naar han vidste, at han besad sine Medmenneskers Kjærlighed, deres Hengivenhed og Tillid? — Det er netop det, som vi ere i Besiddelse af. Vi ere forenede ved uopløselige Baand — de kunne ikke opløses, de ere stærkere end Døden. Disse Mennesker ere sammenføjede formedelst Guds Kraft, ved den Helligaands Udgydelse over dem og ved Himlens Velsignelser, og dersom de ikke leve saaledes, at deres Hjærter ere fulde af Kjærlighed til hverandre, saa er det deres egen Skyld. Gud har udgydt denne store Kjærlighed over os fra Himlen. I kunne gaa hvorsomhelst I ville i Verden, og I ville finde, at hvor de Ældste døbe Menneskene, der bliver ogsaa Kjærlighedens Aand udgydt over dem, som de døbe. De Ældste have Venner, som gjerne ville dø for dem. Naar en Ældste gaar paa Mission til et fremmed Land, et Land, som han aldrig før har seet og maaske ikke kjender noget til, hvor der tales et for ham uforstaaeligt Sprog — naar han ved Daab indlemmer saadanne Folk i Kirken og Guds Aand kommer over dem, saa samles de om ham, og de føle, som om de gjerne vilde nedlægge deres Liv for ham, saa stor og overvældende er den Kjærlighed, som de faa til den Mand, som bragte dem Evangeliet.

Hvem af de Ældste, som har rejst i Verden, er der, som ikke veed dette af Erfaring? Hvem af de Hellige, som nu har sit Hjem i disse Bjerge og som bleve døbte i andre Lande, er der, som ikke kan bære sit Vidnesbyrd om, at dette er Tilfælde. Fra Nord til Syd, fra Kanada til Mexiko, finde vi et Folk, hvis Hjærter ere fulde af

Kjærlighed til dem, som bragte dem Evangeliet, og skjønt de muligvis før boede paa modsatte Sider af Jorden, endogsaa i de længstbortliggende Lande, saa ere de dog blevne besjælede af et uimodstaaeligt Ønske efter at komme bort fra deres Fødeland; at forlade deres Familie-Forbindelser og deres Slægt, og blive indsamlede til det Sted, som Gud har udseet og bestemt til et Indsamlingssted, at blive forenede med deres Trosfæller, de Sidste-Dages Hellige, endskjønt de derved udsætte sig for at komme til at lide Forfølgelse.

Hvor findes der Noget paa Jorden, som kan sammenlignes med dette? — Tør vi sige, at det er en Vildfarelse. — Dersom vi tør, saa er det visselig en storartet Vildfarelse; en forunderlig Vildfarelse — en Vildfarelse, som kan frembringe saadanne Følger, saadanne herlige Frugter! Man skulde tænke, at naar Mænd og Kvinder blive indlemmede i Kirken ved Daab, saa vilde den blotte Tanke om, at de, ved at rejse til Bjergenes Dale, ville udsætte sig for at blive forfulgte, plagede og forpinte, saaledes som det sker med de Sidste-Dages Hellige, vilde være nok til at afskrække selv de Modigste fra et saadant Foretagende. Men har det vist sig at være Tilfældet? — Nej! — Det har vist sig, at hvorsomhelst de Ældste komme, i fremmede Lande, der yttrer sig ogsaa denne brændende Attraa efter at indsamles til Zion, at samle med Guds Hellige for at glæde sig med dem. Dette har vist sig i alle Dele af Verden. Det indskrænker sig ikke til de sydlige Stater, ejheller til de nordlige Stater; det indskrænker sig ikke til Kanada, til Storbritanien eller til noget andet særskilt Land, men denne Aand er ligesaa vidt udbredt i Verden, som Himlens Lys. Denne Aand ledsager de Ældste, som bringe Jordens Beboere Frelsens Evangelium, og de indsamle saaledes Adams Børn, som frydе sig ved Guds Søns Evangelium, og de prise Gud i deres Hjærter, fordi de leve paa en Tid, da han er i Færd med at udføre et saadant Værk; da Gud har talet fra Himmelen; da han har oprejst Profeter; da han har beskikket Apostle; da han har udgydt sin Aand og skjænket sine Gaver til dem, som ville lyde hans Befalinger. Denne Aand findes, hvorsomhelst Evangeliet er blevet indført, og dersom I, Brødre og Søstre, som bo i denne Dal, ikke ere i Besiddelse af denne Aand, saa er det fordi I ikke have opfyldt Eders Pligter eller gjort Brug af de Velsignelser, som Gud har skjænket Eder. I maa have mistet Guds Aand og den Kjærlighed til Evangeliet, som han gav Eder i Begyndelsen. I have visseligen ikke bevaret den hos Eder.

Dette bringer mig til at tænke paa, hvad en af de gamle Profeter sagde angaaende disse Dage. Idet han beskrev de Prøver, som vi skulde komme til at gjennemgaa, sagde han: „De Retfærdige behøve ikke at frygte". Nephi gjentager dette flere Gange — „de Retfærdige behøve ikke at frygte". — Vi behøve ikke at frygte; jeg siger Eder, at der ingen Grund eller Anledning er til at være bange. Gud er med os; hans himmelske Engleskarer ere med os; Martyrernes herlige Skare, som døde for Sandhedens Sag i Verdens forrige Tidsaldre skue ned paa os, og ere interesserede i dette store Værks Fremgang paa Jorden. De sympatisere med os under vore Lidelser, de kjende godt til de Prøver, som vi Mennesker maa udholde her i Livet, og de ere stedse omkring os. Englene ere med os og arbejde i Forening med

os for at skaffe dette vor Guds Værk Fremgang og fuldkommen Sejr. De, som ere med os, ere langt talrigere end de, som ere imod os, og, som jeg allerede før har sagt Eder, der findes ingen Magt paa Jorden, som kan standse dette Værk. Dette er mit Vidnesbyrd til Eder, i Jesu Navn.

Jeg beder, at Guds Fred maa være hos Eder, mine Brødre og Søstre, at den Helligaands Kraft maa være nærværende hos Eder og i Eders Hjærter, saa at I, dersom I have begaaet Synd, maatte vende om nu og afstaa derfra med al Eders Styrke, og da tjene Gud af Eders ganske Hjærte, saa at vi kunne opnaa den store Herlighed, som Gud har lovet sine trofaste Børn. Derom beder jeg ydmygt i Jesu Kristi Navn. Amen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn den 6te og 7de April 1889.

Konferencen som tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 6te April Kl. 8, aabnedes med Afsyngelsen af en Salme og Bøn af Ældste James Andersen. Ældste J. C. A. Weibye, Konferencens Præsident, bød de Tilstedeværende velkommen og haabede at denne Sammenkomst maatte blive behagelig og nyttig for dem. Han opfordrede dernæst Missionærerne til at afgive Rapport over deres forskjellige Arbejdsmarker.

Ældste J. J. Nielsen, Forstander for Øernes Gren, berettede, at denne bestod af 34 Medlemmer. To vare blevne tillagte Grenen ved Daab siden sidste Konference, og En var bleven udelukket. Han havde afholdt Forsamling hver Søndag, men Folket var i Almindelighed enten aldeles ligegyldigt for Religion, eller ogsaa indhyldede i falske Begreber om samme, idet de troede, at Menneskene Intet kunde gjøre for at opnaa Frelse.

Ældste Ole Petersen, Forstander for Nordvest Sjællands Gren, sagde, at Grenen talte 28 Medlemmer. Han havde afholdt 45 Forsamlinger, dels hos de Hellige, dels hos Fremmede. Een Person var bleven døbt, siden sidste Konf., og Udsigterne, til at Flere vilde adlyde Evangeliet i Fremtiden, vare lovende.

Ældste Henry Jensen, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, afgav Beretning om samme. Der fandtes 35 Medlemmer, men det forekom ham, at Udsigterne for Evangeliets Fremme i den Gren, vare daarlige; dog følte han tilfreds ved at være kaldet til at advare Folket, og han havde virket efter bedste Evne i den Retning.

Forstanderen for Bornholms Gren, Ældste James Hansen, sagde, at samme bestod af 38 Medlemmer. Han havde virket paa Bornholm det meste af Vinteren, og haft mere eller mindre Hjælp af Ældsterne Mathias C. Lund, Hans Kofod og Erastus C. Willardsen fra Zion; tretten Personer vare tillagte Grenen ved Daab, siden sidste Konf. Der var imidlertid skeet en Del Pøbelophidselse, som gjorde, at der fornærværende ikke fandtes Missionærer paa Øen, men han agtede at optage sin Virksomhed der igjen i den nærmeste Fremtid. Gud havde paa en forunderlig Maade vejledt og beskyttet sine

Tjenere mod at lide Overlast af den ophidsede Pøbel.

Ældste James Andersen, Forstander for Sydvest-Sjællands Gren, sagde, at denne indbefattede en meget stor Landstrækning, men kun 64 Medlemmer, som boede meget adspredt. Fire Personer vare blevne tillagte Grenen ved Daab siden sidste Konf. og 61 Forsamlinger vare afholdte, dels hos de Hellige, dels hos Fremmede. Udsigterne til Evangeliets videre Udbredelse der paa Egnen vare kun lidet lovende.

Mødet hævedes derefter, ved Afsyngelsen af en Salme, og Bøn af Ældste James Poulsen.

Søndagen den 7de April, Kl. 10, Form. fortsattes Konferencen og aabnedes med Sang, og Bøn af O. Olsen. Præsident J. C. A. Weibye afgav Beretning i Egenskab som Forstander for Kjøbenhavns Gren. Denne bestaar, fornærværende af 235 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet, og er inddelt i 6 Kredse med en Ældste af det lokale Præstedømme som præsiderende Lærer i samme. 10 Personer vare tillagte Grenen ved Daab og 10 Personer vare udelukte siden sidste Konf. Det lokale Præstedømme havde virket med Flid, baade blandt de Hellige og Fremmede. Den kvindelige Hjælpeforening havde ogsaa udrettet meget Godt, ved at indsamle og uddele Hjælp til de Fattige. Sangkoret under dets dygtige Leder, havde i høj Grad bidraget til, at gjøre Forsamlingerne livlige og interessante. Søndagsskolen under Ældste Adolph Andersons Bestyrelse og understøttet af nidkjære Lærerinder, havde udrettet meget Godt ved at undervise Børnene i Evangeliets Grundprinciper og, som en Følge, vare mange af Børnene døbte.

Ældste James Poulsen, som havde virket som Missionær i Sydvest-Sjællands Gren, bar sit Vidnesbyrd om dette Evangeliums Sandhed; henviste til hvormeget de Sidste-Dages Hellige havde maattet lide for deres Tro's Skyld, og at Verden vilde blive holdt ansvarlig for det Vidnesbyrd, som saaledes var blevet aflagt.

Ældste Ole Petersen talte derpaa om Nødvendigheden af at underkaste sig Evangeliets Ordinantser og den Myndighed, som Gud havde betroet sine Tjenere, forsaavidt at Menneskene ønskede Frelse i Guds Rige.

Præsident C. D. Fjelsted sagde: Jeg er glad ved at se saa mange Hellige og Missionærer samlede, og haaber, at denne Konference vil blive en sand Fest for os. Han forklarede derefter, at det, ifølge Pagtens Bog, var Herrens Villie, at Børn skulde undervises om Evangeliets Principer meget tidligt og døbes, saa snart som de kunde forstaa Betydningen af at slutte Pagt med Gud.

Mødet hævedes derpaa, med at afsynge en Salme og Bøn af Ældste J. J. Nielsen.

Om Eftermiddagen Kl. 2 aabnedes Mødet atter med Sang, og Bøn af Ældste J. P. Christiansen.

Præsident J. C. A Weibye, afgav derpaa sin Rapport over Kjøbenhavns Konference. Denne tæller 430 Medlemmer, hvoraf 1 Overpræst, 8 Halvfjers, 1 Ældste fra Zion, samt 25 Ældster, 12 Præster, 27 Lærere og 4 Diakoner. Deri ere indbefattede Præsident C. D. Fjeldsted og de to Brødre, som arbejde paa Kontoret ved Udgivelsen af Kirkens Skrifter. 30 Personer vare døbte og 11 udelukte siden sidste Konf. 18 Personer vare tillagte Konferencen ved Tilflytning siden sidste Konf. Skandinaviens Stjerne holdes af 230 Abonnenter. Missionærerne havde virket med Flid for at gjøre Menneskene be-

kjendt med Sandheden, og skjønt Frugterne tilsyneladende ikke vare store, saa maatte vi dog være tilfredse med at plante og vande, og overlade det til Herren at give Vexten. Kirkens Autoriteter i Zion saa vel som her bleve derpaa foreslaaede og anerkjendte enstemmigt. Ældste James Poulsen blev forflyttet fra sin tidligere Arbejdsmark og beskikket til at arbejde i Nordøst-Sjællands Gren, som omrejsende Ældste.

Ældste O. Olsen, Præsident for Skaane Konference, bar sit Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed, og det samme gjorde Ældsterne J. J. Nielsen og James Andersen, hvorpaa Mødet sluttedes med Sang, og Bøn af Ældste Adolph Anderson.

Om Aftenen Kl. 6 aabnedes Mødet atter med Sang, og Bøn af Ældste O. Olsen.

Ældste Adolph Anderson, som arbejder paa Kontoret, sagde, at det kunde synes underligt for Mange, at Herren kaldte ulærde Mænd i sin Tjeneste, men Gud havde altid brugt sin egen Fremgangsmaade i saa Henseende, og naar man betragtede den Overensstemmelse, som fandtes i Lære og Anskuelser hos de Hellige, lad dem komme fra hvilket somhelst Land i Verden, saa var det et stærkt Bevis for, at Herren understøttede sine Tjenere; thi de vare ledede af een Aand. Grunden til de mange meningsforskjellige Sekter, som findes i Verden, maatte søges i at de fornægtede Aabenbaring fra Gud. Siden Menneskene havde faaet Anledning til at læse den hellige Skrift, havde Menneskene begyndt at udlægge den, enhver efter sin egen Mening, og derfor syntes den Enes Anskuelser at være lige saa berettigede som den Andens. Herren havde derfor grundlagt dette Gjenoprettelsens Værk og givet os den Forjættelse, at det ikke skulde gives til noget andet Folk, men stedse skride fremad, indtil det har opfyldt sin Bestemmelse, nemlig, at tilvejebringe Fred og Enighed paa Jorden.

Ældste C. C. A. Christensen, sagde, at han for længe siden var kommen til det Resultat, at dette Værk, for hans Vedkommende, enten maatte være værd Alt eller Intet, idet at samme enten er fremkommet ved Aabenbaring fra Himmelen eller ogsaa ligesom Sekterne i Verden, ved blot den usikre menneskelige Opfattelse af Skrifterne. De Helliges Enighed er et stærkt Vidnesbyrd om, at de ere ledede af een Aand. De Hellige i alle Dele af Verden vilde bære det samme Vidnesbyrd, som han kunde bære, fordi de havde annammet den samme Aand, som er Guds Aand. Evangeliet lærte dem Alle, at være ædrnelige, maadeholdne og retskafne i deres Vandel og til altid at skride fremad i det Gode. Han bevidnede, at han selv havde modtaget mange Beviser paa Guds Godhed og derfor kunde bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident J. C. A. Weibye talte derpaa om Evangeliets første Principer. Vi tro, sagde han, paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, som, ved sin Lidelse og Død, forløste Verden. Det første Princip, i Saliggjørelsens Plan, er Tro, men Troen uden Gjerninger er død, derfor maatte Menneskene adlyde Evangeliets Fordringer, nemlig: Omvendelse og Daab, samt ved Haandspaalæggelse modtage den Helligaand. Vi vilde derved sikre os Guds Velbehag og evig Frelse herefter. Det var nødvendigt, at der fandtes et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, saa at Evangeliets Ordinantser kunde blive udførte paa

den rette Maade og de blive anerkjendte af Gud, ligesom Apostlerne og andre af Herrens Tjenere vare i gamle Dage. Endskjønt vi kaldtes Guds Hellige, saa mente dette ikke, at vi vare fuldkomne; thi der fandtes endnu mange Ufuldkommenheder blandt os som et Folk, men, naar vi bestræbte os for at efterleve vor Religions Forskrifter, vilde vi stedse blive bedre, og Gud vilde velsigne os.

Efterat en Salme var afsjunget, fremstod Præsident Fjeldsted og sagde, at han følte at vi skyldte de forskjellige Talere, saa vel som Sangkoret, vor Tak, for denne opbyggelige og behagelige Sammenkomst, og derefter foreslog han, at denne Konference sluttes til ubestemt Tid, hvorefter han sluttede Mødet med Bøn.

Poul Andersen,
Skriver.

Blanding.

Hungersnød i Kina. De frygtelige Ødelæggelser som har ramt enkelte af de mest befolkede Strøg i Kina, har fremkaldt en Hungersnød, om hvis Udstrækning en Evropæer knapt kan gjøre sig et svagt Begreb. Det er nu over et Aar siden, Efterretningen kom om den gule Flods Oversvømmelse, og siden den Tid er der kommet den ene Melding efter den anden om nye Oversvømmelser med Ødelæggelse af hele Byer og Distrikter. Værst har det maaske været i Manshuriet, hvor Oversvømmelserne har været saa voldsomme, at de frugtbare Sletter nordenfor Leaoting-Golfen nu ligger under et Hav af Vand. Allerede dette var nok til at fremkalde en stor Hungersnød, men man haabede dog, at Høstsæden ikke skulde blive ødelagt. Men i August brød Regn og Oversvømmelser ud paany, og store Strækninger af Provinserne Honan, Shantung og Chili forvandledes til et Hav. Huse, ja endog hele Byer skylledes væk, og de af Indbyggerne, som reddede sig fra at drukne, stod der uden Hjem og uden noget at opholde Livet med.

I de frugtbare Dale langs Floden Yang-tse-kiang skildres Nøden som rent forfærdelig.

Kina er som bekjendt usædvanlig tæt befolket, og naar pludselig alle Næringskilder stoppes paa de uhyre Strækninger i de mest frugtbare Strøg, da kan man let tænke sig, hvorledes Tilstanden vil blive.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).